

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

ЧАСОПИС ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ ЦЕРКОВ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську» (Дин. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВИДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

ВІРУ

№1 (64), СІЧЕНЬ 2010 РОКУ

РІЗДВЯНІ ПОДАРУНКИ

Людям подобається на Різдво одержувати подарунки. Але Бог-Отець приготував для кожного з нас тільки один різдвяний подарунок. Це Ісус Христос! Це подарунок для всіх людей і народів (а не тільки для вас). Це подарунок для всіх часів (не тільки для наших сучасників чи для тих, хто жив 2000 років тому). «Дяка Богові за невимовний дар Його!» (2 Кор. 9:15).

А чому цей подарунок Бога такий особливий? Тому що цей дарунок — Сам Господь Бог! «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Який подарунок може бути кращий?

«Бо заплата за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 6:23). Який подарунок може бути кращим за вічне життя?

А як би ви зреагували, якби гості, що прийшли до вас на день народження, почали дарувати подарунки один одному, зовсім не звертаючи уваги на вас? Коли Ісус народився, Йому принесли подарунки: «А бачивши зорю, вони надзвичайно зраділи. І, ввійшовши до дому, знайшли там Дитятко з Марією, Його матір'ю. І вони впали ницьма, і вклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та смирну» (Мт. 2:10-11).

Чому ж люди забувають про подарунки справжньому винуватцеві свята? Люди дарують один одному подарунки на Різдво, не згадуючи імені Ісуса!

Дехто вважає, що коли Ісус не знаходиться серед нас в тілі, то ми не можемо нічого Йому подарувати. Інші вважають, що оскільки Ісус — Бог, то в Нього все є. Він нічого не потребує. Що можна Йому подарувати?

А й справді, який подарунок ми можемо зробити для Ісуса?

Призначення подарунка — догодити людині, принести їй радість і показати свою повагу до неї. А тепер подумаймо, що може принести радість Богові? Що може засвідчити про нашу любов і повагу до Нього? Чим можемо ми догодити Йому?

Покорою Йому і Його заповідям: «Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене» (Ів. 14:21); «Бо то любов Божа, щоб ми додержували Його заповіді» (1 Ів. 5:3).

Читанням і вивченням Його Слова — Біблії: «Дослідіть-но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про Мене» (Ів. 5:39); «Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17).

Любов'ю до ближнього: «Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так

любіть один одного й ви! По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Ів. 13:34-35).

Найдорогоцінніший подарунок — це прийняття нами Ісуса Христа і спасіння, яке Він дає: «А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це — у Сині Його. Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя» (1 Ів. 5:11-12).

Ще один безцінний дарунок ми робимо Богові, коли не тільки самі приймаємо Його дарунок — спасіння, але й ділимося цим дарунком з ближніми, розповідаючи їм про спасіння через Ісуса Христа: «І казав Він до них: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангеліє проповідуйте! Хто увірує й охреститься, — буде спасений, а хто не ввірує — засуджений буде» (Мр. 16:15-16).

Якщо ви думаєте, що Ісусові на день Його народження можна дарувати тільки духовні подарунки, то ви глибоко помиляєтесь. Щоб це зрозуміти, звернімося до Біблії: «Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй, і всі ангели з Ним, тоді Він засяде на престоли слави Своєї. І перед Ним усі народи зберуться, і Він відділить одного від одного їх, як відділяє вівчар овець від козлів. І поставить Він вівці праворуч Себе, а козлята — ліворуч. Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу. Бо Я голодував був — і ви нагодували Мене, прагнув — і ви напоїли Мене, мандрівником Я був — і Мене прийняли ви. Був нагий — і Мене зодягли ви, слабував — і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був — і прийшли ви до Мене». Тоді відповідять Йому праведні й скажуть: «Господи, коли то Тебе ми голодного бачили — і нагодували, або спрагненого — і напоїли? Коли то Тебе мандрівником ми бачили — і прийняли, чи нагим — і зодягли? Коли то Тебе ми недужого бачили, чи в в'язниці — і до Тебе прийшли?» Цар відповість і промовить до них: «Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, — те Мені ви вчинили» (Мт. 25:31-40).

Ісус не перебуває з нами в тілі. Однак ми й сьогодні можемо принести Йому подарунки на день народження:

Нагодуймо й одягнімо убогих. Допоможемо тим, хто потребує допомоги.

Відвідаймо хворих, самотніх і страждених.

Господь сказав: «Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих — те Мені ви вчинили».

Отже, який подарунок приготували Ісусу Христу на Різдво ви?

Отари мирно спочивали, Багаття блимало в степу, Сріблясті зорі нахилили Голівки в темряву сілпу.

Ще цар Давид отак, напевно, Свою отару мирно пас. Століття злинули даремно — Тут зупинивсь, здавалось час.

Можливо, й досі в Палестині Вартують стада пастухи. Ті ж самі скелі брудно-сині, Ті ж самі стоптані шляхи.

Але історія планети Свій хід змінила ще тоді, Коли отари спочивали І пахли трави молоді.

Коли над сонними шляхами Всесвітній подих зупинивсь, І ангел в полі з пастухами Враз сповістив: «Він народивсь!».

Здрігнувся світ.

А Палестина Так і лишилась в самоті. Ісус Христос — її Дитина — Розп'ятий нею на хресті.

Ні хори ангелів над нею, Ні важкі кроки мудреців Не розбудили в ній святої Надії тисяч праотців.

Але ми дякуємо небу, Що ця надміру довга ніч Збудила в нас святу потребу Зустрітись з Богом віч-на-віч.

І ми прийшли до ясел вбогих, Як ті єврейські пастухи. Бо лиш туди, в присутність Бога, Ведуть житєві шляхи. Юрій ВАВРИНЮК.

ПРОПОВІДІ

Оправдання вірою

Володимир Салайдяк

Академічний декан заочного відділення Львівської богословської семінарії, доктор служіння

«А тепер, без Закону, правда Божа з'явилась, про яку свідчать Закон і Пророки. А Божа правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає, бо всі згрішили і позбавлені Божої слави, але дарма виправдовуються Його благодаттю через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів» (Рим. 3:21-25).

Напевне, немає на землі людини, яка б хоч раз у житті не задумувалася над тим, а що буде після смерті. Відколи людство впало в гріх, воно має страх перед цим. А Біблія нам пише, що Бог, милуючий і добрий, стукає до кожного серця, яке народжене на землі.

Одного разу мене відвідала жінка-професор, яка вчила нас філософії, дуже переконана ідейна атеїстка і, як вона сама про себе говорила, дуже моральна людина. І дійсно, вона прагнула жити моральним життям. І завжди переконувала студентів, що Бога немає. І от вона сказала, що кожного ранку, коли виходить на вулицю, переконує себе, що Бога нема і що все само собою повстало. А коли приходять сумніви, вона всіх їх відкидає. І я зрозумів, що навіть до неї, переконаної атеїстки, приходять сумніви. А це означає, що до неї стукає Бог.

Закінчення на 4-й стор.

ВЕЛИКА ЦІЛЬ НАШОГО ЖИТТЯ

Християнська освіта — це благословення для церкви. Вона не створює проблеми в церквах, навпаки, допомагає знаходити лідерів, служителів, озброїти їх духовними знаннями, вірністю для Бога, тому що час, в який ми живемо, не такий, як, скажімо, 20 років тому. Змінюється суспільство, змінюється життя, змінюються виклики, які постають перед Церквою, перед Божим народом. І якщо ми хочемо, щоб нас відкинуло на узбіччя суспільства і щоб наш голос був нечутний, тоді можемо не навчатися. Але якщо хочемо, щоб голос Церкви у цьому розбурханому життєвому морі, у цьому охопленому гріхом, неспокоєм, бунтом світі звучав авторитетно, щоб вона була свідком Ісуса Христа, щоб через неї Бог промовляв до цього лукавого і розпусного роду, нам необхідна біблійна християнська освіта.

Роман Соловій

Ректор Львівської богословської семінарії, доктор служіння

Є люди, які живуть, як писав Павло, не відрізняючи день від дня. Але Бог чомусь дав межі часу. Час не просто плине — є день, місяць, рік, час змінюється. Чому Господь так створив всесвіт? Чому існують ці межі часу? Біблія каже: «На дорогах своїх спиняться і глянуть, де та добра дорога, і нею ідуть». Псалом говорить: «Вгамуйтеся і пізнайте, що Я — Бог». Бог бажає, щоб у нашому життєвому плінні, серед оцих життєвих клопотів, були моменти, коли ми, як каже Єремія, зупиняємося, стишуємо свій біг, забуваємо про свої щоденні турботи, оглядаємося на прожитий час, згадуємо про Божі благословення, дивимося на невдачі і просимо в Бога мудрості, щоб більше таке не повторювати, і дивимося в майбутнє, мріючи разом з Господом про нові досягнення для Нього. І просимо в Нього мудрості і керівництва.

Тому Бог і дає нам свята в році, дає неділю — день, коли ми можемо залишити все і прийти в Божий дім, побачити цю велику мету для свого життя, відновити в серці бачення, скинути тягар, втому щоденних клопотів і буднів, можливо, невдач, і з новою вірою, новими силами, з Божим помазанням іти в майбутнє.

Закінчення на 5-й стор.

ЧЕРЕЗ ТЕРНИ ДО ЗІРОК...

«А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі» (Мт. 28:18)

Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути – хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає – нехай буде він вам за раба. Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити і душу Свою дати на викуп за багатьох!» (Мт. 20:25-28).

Колись, спотворюючи Євангеліє, християнство називали «релігією рабів», твердили, що воно вигідне для панів. Але ж розсудимо, як бути тому багачу, котрого Євангеліє заклиало стати ближньому за раба. Недаремно навіть багато учнів відвернулися від Христа, коли почули Його програму любові і ненасильницького придбання грішників для Царства Божого.

Юда, до речі, єдиний учень з провінції Юдеї, розчарувавшись у Христі, видав Його. Можливо, він теж розраховував на престижне місце в колі наближених осіб Учителя, Котрий поведе народ на боротьбу з римськими окупантами. Саме ці політичні та користюльні амбіції довели Юду до загибелі.

У Посланні до филип'ян апостол Павло описує дорогу до слави і влади нашого Спасителя: «Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос – то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:6-10).

А в Посланні до євреїв говориться: «За перетерплення смерті Він увінчаний честю й величністю, щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх» (2:9). Іншими словами, на Його голові засяяв вінець Царя Небесного Царства. Той самий золотий вінець слави побачив розбійник, котрий висів поряд з Ним на іншому хресті. Парадоксально, але факт: пропавши злочинець, розбійник першим увійшов в Царство. Багатьом це незрозуміло і може, навіть, не до вподоби. «Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!» – просить грішник, який щойно покався у своїх злочинах. «По правді кажу тобі: ти будеш з Мною сьогодні в раю!» – обіцяє Ісус.

У 23-му псалмі Давид проголошує: «Піднесіте верхи свої, брами, і піднесіте входи відвічні – і ввійде Цар слави! Хто ж то Він, той Цар слави? Господь Саваот – Він Цар слави!» (Пс. 23:9-10). Шлях до слави проходить дорогою смирення. Латинське прислів'я говорить: «Через терни – до зірок!».

Кому ж Христос дає місце на небесному престолі? Тому, хто переміг себе, своє «я», розп'яв свою плоть з пристрастями і пожадливостями, як це зробив апостол Павло. «Я розп'ятий з Христом, і вже не я живу, але Христос живе в мені». Для такої людини «життя – то Христос, а смерть – то надбання» Христа (Фил. 1:21). Того Христа, Котрий обіцяє вірним Своїм: «Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі з Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його» (Об. 3:21).

«Дана Мені всяка влада на небі і на землі», – проголосив Ісус. І це не просто декларація. Зрештою, цюмо майже ніхто й не суперечить. Відомий усім Наполеон, котрий зазіхав на володіння цілим світом, якось зухвало заявив: «Нехай Йому залишається небо, а мені буде земля». І таки отримав шматок землі на острові Святої Єлени, куди його заслали, а після смерті – це менший шматок на цвинтарі розміром 1,5 x 2 м.

Люди ніби й не проти, щоб Христові належало небо, де херувими, серафими та решта ангелів беззаперечно виконують Його накази. До речі, всі стихії і сили природи безумовно підкоряються Йому. Але ось на землі – у чому Його влада?

Деякі безумці і досі твердять, що Бога немає. «Сказав безумець в серці своєму: «Немає Бога!» (Пс. 13:1). Як же немає? Людина, знайшовши камінь, може припустити, що він відколовся від скелі. Але якщо вона знайде годинник, то почне вибудовувати еволюційну теорію про те, що процеси ерозії і вивітрювання обумовили появу годинникового механізму. Це ж безглуздо!

Спостерігаючи в гавані за теплоходом, ніхто (якщо, звичайно, він не позбавлений розуму) не буде стверджувати, що внаслідок природних проце-

сів – ерозії, еволюції і тому подібного цей корабель виник сам по собі.

А наше око – воно ж досконаліше за будь-який фотоапарат. І безумовно, воно має конструктора, як і вухо з його молоточком та ковадлом, як і весь наш фізичний організм. Це примушує тверезомислячих людей віддати славу Творцеві: «Зрозумійте це ви, нерозумні в народі, а ви, убогі на розум, коли наберетеся глузду? Хіба Той, що ухо щепив, – чи Він не почує? Хіба Той, що око створив, – чи Він не побачить?» (Пс. 93:8-9). «Прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це!» (Пс. 138:14). Ці слова належать псаломсписцеві Давиду, який, будучи царем, знав, Хто насправді Цар царів, Хто може позбавити розуму тих, котрі пихато повстають проти Бога. Так, наприклад, сталося з єгипетським фараоном, котрий зухвало заявив: «Хто такий Господь, щоб я слухав Його?». Десяти кар, посланих для його напоумлення, виявилось недостатньо, і впертий єгипетський владика знайшов свою могилу на дні Червоного моря.

А п'яний Валтасар, коли хміль вдарив йому в голову, осквернив посудини з храму Божого і побачив свій смертний вирок на стіні: «Ти зважений і знайдений надто легким». І тієї ж ночі він трагічно загинув за своє безумство.

Багатостраждальному Йову Господь задав питання: «Чи доходиш коли ти до схованок снігу, і схованки граду ти бачив, які Я тримаю на час лихоліття, на день бою й війни?.. Із чієї утроби лід вийшов, а іній небесний – хто його породив? Як камінь, тужавіють води, а поверхня безодні ховається» (замерзає) (Йов 38:22, 29-30).

Усі знають, що камінь тоне в воді, а лід – ні. Крижинки плавають на поверхні води, налітої в склянку, тому що вода при замерзанні розширюється. Якби лід був важчим від води, то всі озера, моря й океани промерзли б аж до самого дна. І вся риба неодмінно загинула б. Але лід, утворюючи кірку, захищає воду від морозів. Усе це свідкує про премудрого Творця – Конструктора всесвіту. І цей Цар царів, Котрий настановляє правителів і знімає їх, дає розум князям і позбавляє їх його, удостоїв нас великої честі – бути підданими Його Царства. «Я заповідаю вам Царство» (Лк. 22:29). Більше того, Він дав нам владу бути дітьми Божими, царями і священниками у Бога! І якщо ми – члени Його Церкви, то нам даний найвищий привілей – бути «вираним родом, священством царським, народом святим, людом власності Божої, щоб звіщати чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого» (1 Петр. 2:9). Інакше кажучи, Господь удостоїв нас звання бути Його посланими в цьому світі, надзвичайними і повноважними посланими неба на землі.

Одного місіонера якось запитали місцеві власті, з якої речі він проповідує, хто дав йому на це право. Християнин відповів: «Згідно з дорученням Ісуса Христа, Який має всяку владу на небі і на землі, і за правом, яке мені дала Біблія, я проповіду тут істину про потребу кожного грішника у спасінні». Представникам влади довелося погодитися з цими доказами і дозволити євангелізацію.

Звичайно, немала влада зосереджена в руках диявола – «князя цього світу». Спокуюючи Христа в пустині, він претендував на всі земні царства. І Господь не сперечався щодо його влади. Але на Голгофському хресті Він завдав сатані нищівної поразки. І, звільнивши нас від влади гріха і смерті, від рабства цих духовних окупантів, Ісус вчинив нас рабами праведності та правди. «Пізнаєте правду, і правда вас вільними зробить», – сказав Ісус. «Ми ніколи нікому рабами не були», – заперечували Йому юдеї, котрі в той час саме і перебували в рабстві у римлян. Вони проголошували декларації про суверенітет, пишались своєю незалежністю, але ця свобода була відносною. Вони такі залежали від окупантів, від ідолів, котрим поклонялися, від гріхів, які оплутали їх. «Кожен, хто чинить гріх, той раб гріха», – навчав Спаситель. А раб гріха стає боржником смерті.

Однак тріумфальне воскресіння Ісуса Христа з мертвих радикальним чином змінило віруюче людство. Той, Кому дана вся повнота влади, Хто має всяку владу на небі і на землі, дав владу і праву також усім, хто вірує в Нього, перемагати гріх і смерть і таким чином усадкувати життя вічне. За це Йому слава і хвала навіки!

Підготував Олег Карп'юк.

Микола Синюк

Єпископ

Виповнився час

«Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони та став під Законом, щоб викупити підзаконних, щоб усыновлення ми прийняли» (Гал. 4:4,5).

Серед безлічі календарів, якими послуговуються народи землі, є один особливий – Божий календар. Приблизно 2010 років тому на цьому календарі була особлива відмітка – час виповнився! Над полями в околицях Вифлеєма хор небожителів сповістив жителям землі про цю дату: «Не бійтеся... бо сьогодні народився вам в місті Давидовім Спаситель, Котрий є Христос Господь» (Лк. 2:10-11).

Це був початок нової ери – ери Нового Заповіту. До нашого часу цей календар, у якому Бог зазначив дні, місяці, роки, століття, продовжує свій відлік, наближаючи людство до особливої дати: «Бо Він призначив день, в який буде судити увесь світ справедливо, через Мужа, Якого наперед призначив, давши всім запевнення, воскресивши Його з мертвих» (Дії 17:31).

Це буде надзвичайний день, коли новонароджений Месія-Спаситель одягне мантию Судді: «Бо Отець не судить нікого, а передав весь суд Синові, щоб усі шанували Сина, як шанують Отця. Хто не шанує Сина, той не шанує Отця» (Ів. 5:22).

Ми живемо в непростий час, коли «вже чути голос дня Господнього» (Соф. 1:14). Світ хвилюється: що рік прийдешній нам готує? На це запитання відповідь не може бути однозначною. Матеріальні, фінансові опори людини з міцних і непохитних раптом стали, як абсолютно нічого не варті дрібниці. Фінансова криза – явище, про яке не розважає нині тільки лінійний, – невідомо звідки виникнувши, не тільки руйнує матеріальний добробут, але й несе з собою спалах депресивних настроїв у суспільстві.

Біблія говорить: «Виповнився час!». Слово Боже попереджує: «Цьому всьому належить бути» (Мт. 24:6). Як ми маємо це сприймати? Спокійно та розважливо, без зайвої метушні. «Я повинен бути спокійним», – ніби наш сучасник, промовляє зі сторінок Писання пророк Авакум. «Я повинен бути спокійним в день нещастя, коли прийде на народ мій грабіжник його» (Ав. 3:16). Грабіжник, що має ім'я «криза», спустошує тих, хто «не в Бозі збагачувався» (Лк. 12:21).

«Виповнився час». Цей час передбачений на Божому календарі. Навіть якщо це час криз – він на Божому контролі. А тому такими актуальними видаються сьогодні слова апостола Павла: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа... Який втішає нас в усякій скорботі, щоб і ми могли втішатися, перебуваючи в усякій скорботі. Бо в міру, як примножуються в нас страждання Христові, примножує Христос і втіху нашу» (2 Кор. 1:3,4).

Тож нехай для всіх нас новий рік стане роком спокою і твердої надії на Господа!

ТРИВОЖНІ ОЗНАКИ СУЧАСНОСТІ

Британський закон про рівноправність дискримінує християн

«Якщо палата лордів не заблокує закон про рівноправність, католики стануть жертвою нетолерантності, якої в Великобританії не бачили з XVIII століття», – пише британська газета Daily Telegraph. 11 січня у вищій палаті британського парламенту відновилася дискусія з приводу контрверсійного закону, який в ім'я боротьби з дискримінацією зобов'язує Католицьку Церкву допускати до священства одружених чоловіків, жінок і геїв.

Юридична експертиза закону показала, що християнські благодійні організації не зможуть вимагати від своїх співробітників і керівництва поважати певні моральні і релігійні норми.

Одна з авторів закону про рівноправність Гарріет Гарман, віце-голова партії праці, вже добила у 2007 році закриття католицьких центрів усыновлення через відмову останніх сприяти в усыновленні дітей гомосексуалістами.

Хто на черзі після католиків? Питання залишається відкритим.

